

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

Tweestrijd

Linda Jansma

Als de grens tussen
haat en liefde vervaagt...

DE CRIME COMPAGNIE

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

Tweestrijd

Linda Jansma

Als de grens tussen
haat en liefde vervaagt...

DE CRIME COMPAGNIE

LINDA JANSMA

Tweestrijd

© 2012 De Crime Compagnie en Linda Jansma
Omslagontwerp Cunera Joosten
ePub: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag © Vetta Collection

ISBN 978 94 610 9018 8
NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

*Oh, my man, I love him so,
he'll never know
All my life is just despair,
but I don't care
When he takes me in his arms
The world is bright,
all right...*

Barbra Streisand, 'My Man'

*Heaven can wait
And a band of angels wrapped up in my heart
Will take me through the lonely night
Through the cold of the day
And I know, I know
Heaven can wait*

Meat Loaf, 'Heaven Can Wait'

Hij was woest. Ze zag het aan de manier waarop hij het mes uit het blok op het aanrecht trok: met een ongecontroleerde ruk. Zijn vingers sloten zich daarna zo vast om het heft, dat zijn knokkels wit zagen. Ze zag de uitdrukking in zijn ogen en deinsde automatisch een stukje achteruit. Hij zou haar toch niets aandoen? Heel even hield ze haar adem in, haar blik strak gericht op het mes dat hij vast had. Nee. Dat deed hij niet. Dat kon toch niet? Waarom zou hij? Ze had hem zijn zin gegeven. Misschien niet meteen, maar uiteindelijk wel. Wat wilde hij nog meer? Dat ze hem op haar knieën smeekte om haar geen pijn te doen?

Automatisch bracht ze haar hand naar haar gezicht, voelde voorzichtig aan haar gezwollen oog en slikte. Smeken had geen zin. Dat lesje had ze al geleerd. En daar was dit toch wel het bewijs van. Net als al die andere blauwe, beurse plekken op haar lichaam. En de pijn in haar ribben.

In haar armen.

Haar ziel.

Ze keek weer op, naar hem, op het moment dat hij de keuken uitkwam, zijn ogen glinsterend van woede, het mes in zijn hand. Nog nooit had ze zoveel angst gevoeld en het liefst wilde ze zich omdraaien en weglopen, maar haar benen weigerden dienst. Haar rug stootte hard tegen de radiator die aan de muur van de hal hing, maar ze voelde het amper. Het enige wat ze voelde was dat diepe verlangen om terug in de tijd te gaan en alles over te doen. Ze stak haar armen naar voren in een laatste poging zich te verdedigen, maar het haalde niets uit. Hij greep haar met zijn vrije hand bij de schouder en stootte tegelijkertijd het mes naar voren.

Ze voelde het lemmet haar buik binnenglijden, koud en scherp. Vrijwel meteen daarna volgde een explosie van pijn toen hij het mes met een ruk omhoog trok en vervolgens omdraaide. Ze wilde schreeuwen,

maar er kwam geen geluid uit haar keel en krampachtig klampte ze zich aan hem vast, terwijl ze hem vol ongeloof aanstaarde. Met koele, donkere ogen keek hij terug. Emotieloos. Toen rukte hij nogmaals het mes omhoog, voordat hij het losliet en haar bijna minachtend van zich af duwde.

Met een woordloze kreet viel ze opzij en gleed langs de muur op de grond, haar handen om het mes geklemd dat nog steeds uit haar buik stak. De pijn was onhoudbaar. Het moest eruit. Dat mes. Uit haar buik. De baby. Ze haalde diep adem en trok. Het lemmet schoot los. Een ijzige kou nam bezit van haar toen bloed uit de grote, gapende wond begon te gutsen. Ze liet het mes los en drukte haar handen tegen haar buik. Het hielp niet. Bloed sijpelde tussen haar vingers door. Het werd licht in haar hoofd en in een flits beseftte ze het. Ze ging dood. Zij en de baby. Paniek laaide op. De baby! Ze probeerde overeind te komen, maar de hevige pijn weerhield haar daarvan en ze kreunde zachtjes. Haar zicht vertroebelde. Ze zag hem niet meer. Waar was hij toch? Uit alle macht probeerde ze haar ogen open te houden, maar haar oogleden werden zo zwaar. Zo zwaar. Van ver drong ineens een zachte, jammerende stem tot haar door.

‘O god...’

Was hij dat? Opnieuw deed ze een poging om haar ogen te openen, maar het lukte niet. Iemand pakte haar vast, hield haar tegen zich aan en het laatste wat ze hoorde, was die wanhopige stem, vlak naast haar: ‘O god, dit was niet de bedoeling!’

HANNA

Een

Vrijdag 7 mei

Ineens stond hij achter me, twee uur eerder dan anders. Ik had hem niet horen binnenkomen en ik schrok van zijn stem en zijn hand die hij losjes op mijn heup legde.

‘Verrassing!’

Ik glimlachte flauwtjes en draaide me om. ‘Wat ben je vroeg.’

Een schaduw gleed over zijn gezicht. ‘Niet goed?’

‘Jawel,’ zei ik haastig. ‘Alleen een beetje onverwacht.’

Hij hield zijn hoofd uitnodigend scheef en ik drukte vluchtig een kus op zijn wang.

‘Ik heb vanavond dienst, ik kan dus opgepiept worden,’ zei hij. ‘Maar als er niets ernstigs gebeurt, zijn we fijn de hele avond samen.’ Hij wreef liefkozend in mijn nek, terwijl tegelijkertijd zijn ogen over het zwartgrijze granieten aanrechtblad gleden. Het was blinkend schoon. Er was geen vlekje of veegje te zien, maar dat kon ook niet anders. Ik had er vanmorgen een halfuur op staan boenen, om nog maar te zwijgen van het werk dat ik had gehad aan de rest van de keuken.

‘Wil je al koffie?’ vroeg ik.

Hij knikte en terwijl hij al mijn bewegingen continu volgde, ging hij aan de keukentafel zitten.

Ik pakte een kopje uit de kast en zette het op het aluminium plateautje van het enorme koffiezetapparaat. Axel wilde niets anders dan koffie van versgemalen bonen. Vorig jaar had hij het kleine koffiemolentje dat ik al vanaf het begin van ons huwelijk gebruikte, vervangen door een volautomatische koffiemachine, waarbij ik alleen maar op een knop hoefde te drukken om een verse kop koffie te krijgen. Axel was er ontzettend tevreden over. Ik was er iets minder blij mee. Het apparaat vroeg vooral extra veel onderhoud en omdat ik al genoeg tijd kwijt was aan het

schoonhouden van ons huis, had ik liever een minder omslachtige machine gehad.

‘Ik zag...’ begon hij, net op het moment dat ik het koffiezetapparaat inschakelde en het malen van de bonen met veel lawaai op gang kwam.

Verschrikt draaide ik me naar hem om en zag de boze rimpel boven zijn ogen verschijnen.

‘Sorry,’ mompelde ik zodra het geratel stopte.

Hij zuchtte ongeduldig, maar zei verder niets.

Ik keerde me weer om naar het koffiezetapparaat en keek hoe het straaltje hete vloeistof het kopje vulde, steeds dunner werd, begon te druppelen en uiteindelijk helemaal stopte. Ik voelde me soms net als dat straaltje. Ik werd met kracht een richting op geduwd waar ik niet heen wilde, maar waar ik niets over te zeggen had. Het gebeurde gewoon en ik kon niet anders dan het accepteren.

‘Ik sprak Ria en Gerard zojuist,’ begon Axel opnieuw.

Ik zei niets, maar spitste verrast mijn oren.

‘Ze gaan verhuizen,’ ging hij verder. ‘Hij heeft...’

‘Verhuizen?’ Ik schrok zo van zijn woorden dat ik me omdraaide en te laat besepte dat ik een fout had gemaakt.

Met een ruk stond Axel op, zijn blik ongeduldig en boos.

‘Verdomme, Hanna,’ snauwde hij. ‘Hoe vaak heb ik je nou al niet gezegd dat je me nooit moet onderbreken als ik praat!’

Ik kromp ineen, sloeg mijn ogen neer.

Ontelbare keren. Ontelbare keren heb je dat al gezegd. Waarom vergeet ik dat toch steeds?

Hij keek opeens naar de grond en ik volgde zijn blik. Daar, tegen het afdekschot onder een van de keukenkastjes, lagen drie koffiebonen, met daarnaast een platgetrapte vierde. Het was alsof mijn hart twee slagen oversloeg.

Haastig zakte ik door mijn knieën, pakte de bonen en het gruis op en sloot mijn vuist eromheen. ‘Sorry,’ fluisterde ik terwijl ik me

naar de vuilnisbak omdraaide. 'Ik heb de koffiebonen bijgevuld. Ik heb niet gezien...'

Nog voordat ik uitgesproken was, stond Axel naast me en pakte me ruw bij mijn pols. 'Niet gezien?' vroeg hij ongelovig. 'Hanna, is het niet jouw taak om de boel hier op orde te houden?' Zijn greep werd krachtiger, sneed pijnlijk in mijn huid.

Ik slikte en knikte kort.

'Waarom moet ik jou er dan op wijzen dat er rotzooi op de vloer ligt?' ging hij ijzig verder.

'Axel, ik... het spijt me,' zei ik zacht. 'Ik zal... ik zal in vervolg beter opletten, dat beloof ik.' Mijn hart klopte in mijn keel en ik vroeg me af waarom ik in godsnaam niet wat zorgvuldiger was geweest.

'Aan opletten heb ik niet veel,' snauwde hij. 'Zorg er gewoon voor dat het niet nog eens gebeurt!' Hij liet mijn arm los, liep terug naar de tafel en ging weer zitten. 'Is mijn koffie al klaar?'

Met de koffiebonen nog in mijn hand geklemd, pakte ik het kopje onder het apparaat vandaan en zette het op een schoteltje. Het rammelde zachtjes toen ik het voor hem op de tafel zette.

'Ik heb je vanmiddag diverse keren gebeld, maar je nam niet op,' begon Axel. 'Ben je weggeweest?' Hij roerde langzaam in zijn koffie.

'Ik heb boodschappen gedaan,' zei ik, zonder hem aan te kijken.

'Drie uur lang?' Het klonk verbaasd.

En ik ben naar Soestbergen geweest. Daar heb ik bloemetjes neergezet. Vergeet-mij-nietjes.

Ik knikte. 'Het was druk in de winkels.'

'Heb je de bonnetjes?'

'Die heb ik voor je op het dressoir gelegd.'

Hij zei niets, nam me alleen maar onderzoekend op. Ik wist dat hij me niet geloofde, dat hij allang doorhad dat ik ook nog iets anders was gaan doen. Hij wist alleen niet wat en gelaten wachtte ik op zijn reactie, die ongetwijfeld zou komen.

Axel roerde nog steeds in zijn koffie, traag en nadenkend, terwijl zijn ogen onafgebroken op mij gericht waren. 'We moeten voortaan

maar samen boodschappen doen,' zei hij ineens. 'Eén keer in de week. En de dagelijkse dingen laat ik wel bezorgen.'

Ik staarde hem aan. Dat meende hij toch niet? Boodschappen doen, hoe gek het ook klonk, was voor mij een van de hoogtepunten van de dag. Het betekende dat ik naar buiten kon, alleen. Als hij me daarin beperkte, was ik het laatste stukje van mijn vrijheid kwijt.

'Axel, dat hoeft toch helemaal niet?' waagde ik een poging om het uit zijn hoofd te praten. 'Het was gewoon wat drukker dan anders.'

Hij nam een slok van zijn koffie, keek me over de rand van het kopje even doordringend aan en terwijl hij het kopje weer neerzette zei hij: 'Hanna, zeg nou eerlijk. Drie uur op pad voor een paar boodschappen?'

Ik gaf geen antwoord en keek naar de lichtgrijze tegelvloer van de keuken, die ik een paar uur eerder op mijn knieën geschrobd had. Met een borstel, omdat ik anders de voegen niet goed schoon kreeg. Hij zei er nooit wat van. Gaf nooit een compliment als ik iets goed had gedaan. Dat was vanzelfsprekend voor hem. Hij verwachtte niet anders. Maar als er iets afweek van zijn criteria, dan wist hij me dat altijd heel goed duidelijk te maken. Hij wist álles altijd heel goed duidelijk te maken. En hij duldde geen tegenspraak.

Zuchtend stond hij weer op en kwam vlak voor me staan. Met zijn vinger onder mijn kin tilde hij mijn gezicht op en zocht mijn ogen. Zijn blik was lief, bezorgd.

'Lieverd, ik doe het ook alleen maar voor jou,' zei hij zacht. 'Dat weet je toch?'

Ik knikte, met hetzelfde automatisme als altijd.

'Ik ben gewoon bezorgd. Ik zou het mezelf nooit vergeven als jou wat zou overkomen.'

'Dat gebeurt echt niet, Axel. Meestal ben ik maar een uurtje weg.'

Hij gaf niet meteen antwoord. Zijn donkere ogen namen me peilend op. Tenslotte zuchtte hij diep en zei: 'Vooruit dan maar. Maar als het nog eens gebeurt, dan zal ik minder coulant zijn, Hanna.' Hij zoende me op mijn mond, zacht, maar dwingend, tot mijn lippen ervan tintelden. Toen liep hij terug naar de tafel, dronk het laatste restje koffie op en zei: 'Ik heb Ria en Gerard uitgenodigd voor de negenentwintigste. Dan is het hun laatste weekend hier. Het leek me dat we wel gepast afscheid van hen konden nemen met een gezellig etentje.' Hij draaide zich naar me om. 'Toch?'

Opnieuw knikte ik.

'Ik heb hen beloofd dat je je fameuze reerug in basilicumsaus klaarmaakt.' Hij keek me strak aan en vervolgde: 'Dat vind je toch niet erg?'

'Nee,' zei ik zacht. 'Dat vind ik niet erg.'

Maar al zou ik het wel erg hebben gevonden, dan nog had het niets uitgemaakt. Het maakte nooit iets uit wat ik vond. Dat was niet belangrijk. Wat Axel vond, dat was belangrijk. Axel bepaalde de regels. En ik volgde ze op.

Twée

Ik was drieëntwintig toen ik mijn diploma Obstetrie- en Gynaecologieverpleegkunde haalde. Na mijn HBO-opleiding Verpleegkunde en vervolgens de aantekening Kinderverpleging, besloot ik dat ik nog een stap verder wilde. Omdat het werken met vrouwen en baby's, en alle problemen die daarmee te maken hadden, me enorm aantrok, koos ik uiteindelijk voor deze richting. Het ziekenhuis waar ik op de kinderafdeling werkte was zo tevreden over me dat ik geen enkel probleem had met de aanmelding voor de opleiding. Ik kon onmiddellijk aan de slag op de afdeling obstetrie en gynaecologie, wat een vereiste was om te worden toegelaten, en waar ik na mijn afstuderen ook gelijk kon blijven werken.

Ik kan me niet herinneren ooit gelukkiger te zijn geweest. Ik had een leuk flatje, een fantastische baan, veel vrienden, en ondanks mijn niet al te rooskleurige verleden lachte het leven me eindelijk weer toe.

Axel kwam anderhalf jaar later bij ons op de afdeling werken. Hij zat in zijn laatste stageperiode voordat hij afstudeerde als gynaecoloog. Hij was eenendertig, had kort, krullend, bijna zwart haar, prachtige donkerbruine ogen en een enigszins donker getinte huid, wat hem een Italiaanse uitstraling gaf. Hij was lang, sportief, had brede schouders en een mond die altijd lachte.

Al mijn collega-verpleegsters waren heimelijk verliefd op de knappe man. Ze flirtten openlijk met hem, maar het leek of hij geen interesse in ze had. Hij had voor iedereen altijd een vriendelijk woord, maakte grapjes, zat nooit om een reactie verlegen, maar verder dan dat ging hij niet. Hij hield iedereen continu op afstand.

Na zijn afstuderen bleef hij bij ons werken. Hij was geknipt voor zijn vak, wist patiënten en hun partners op hun gemak te stellen en leverde werk waar de oudgedienden jaloers op waren. Ik kwam

hem op de afdeling regelmatig tegen, maar ik kreeg nooit de indruk dat hij een meer dan gemiddelde belangstelling voor me had. Al had ik af en toe wel het idee dat hij zijn blik wat langer op me liet rusten dan op anderen. Hij kon me dan zo aankijken dat hij me het gevoel gaf dat hij wat wilde zeggen, maar het toch maar niet deed.

Pas op een personeelsfeest, een jaar na zijn afstuderen, leerde ik hem beter kennen. Het was in mei en het was warm. Het feest werd gegeven in de enorme tuin van een van de chirurgen van het ziekenhuis. Ik stond met een stel collega's bij de grote vijver en we zagen dat hij naar ons keek. Natuurlijk maakten we er grapjes over, smoesden we met elkaar en wierpen we hem heimelijke blikken toe. Nadat hij ons zeker een halfuur geobserveerd had, kwam hij op ons aflopen, bleef vlak voor me stilstaan en vroeg of ik met hem wilde dansen.

De jaloerse blikken toen hij me met zijn hand op mijn rug naar het midden van de tuin leidde en zijn armen om me heen sloeg, zal ik nooit vergeten. Ik had nog nooit een serieuze relatie gehad en was er ook niet echt naar op zoek. Maar diep in mijn hart vond ik het toch wel leuk dat hij aan mij net even wat meer aandacht leek te schenken dan aan al die, in mijn ogen veel knappere, collega's van me.

Hij was de hele avond niet meer bij me weg te slaan. We dansten bijna aan één stuk door. We praatten over van alles: over het werk, het ziekenhuis, onze collega's en over ons privéleven. Hij luisterde naar me en gaf me het gevoel dat hij me serieus nam, dat ik belangrijk genoeg voor hem was om aandacht aan te besteden. Al die tijd dat we samenwerkten had ik gedacht geen kans te maken, maar die avond, toen hij me meenam naar een afgelegen plekje in de grote tuin, liet hij me geloven dat hij helemaal niets zag in al die flirtende vrouwen om hem heen. Hij wilde mij, zei hij. En daar, onder een bloeiende magnolia, kuste hij me voor de eerste keer.

Een jaar later werd ik de echtgenote van de rijke, alom geprezen en door vrouwen felbegeerde dokter Kolman.

Onze huwelijksreis ging naar Venetië. Axels keus. Voor mij had het niet gehoeven. Ik zou ook tevreden zijn geweest met een reisje naar Bergen aan Zee. Maar om hem niet te kwetsen zei ik dat Venetië me fantastisch leek. Ik was jong, naïef en ik was gelukkig. Ik was getrouwd met een geweldige man van wie ik zielsveel hield en die zielsveel van mij hield. Wat kon het mij schelen waar we naartoe gingen? Zolang we maar samen waren. Achteraf kon ik niet anders dan toegeven dat de drie weken in Venetië hemels waren. We lagen soms uren samen in bed, genoten van elkaar, van elkaars lichaam, bedreven de liefde bijna dagelijks, meerdere keren achter elkaar. Hij overstelpte me met dure cadeaus, juwelen, kleding. Allemaal dingen die ik helemaal niet nodig had en waar ik ook niet op zat te wachten, en die in mijn ogen niets anders betekenden dan zijn manier om me te zeggen dat hij om me gaf. Eenmaal thuis deed hij daar nog eens een schepje bovenop door me te vertellen dat hij een huis voor me had gekocht. Een enorme, hypermoderne villa, in een dure wijk net buiten Utrecht, met twee badkamers, drie toiletten, vijf slaapkamers, een enorme living en een keuken die net zo groot was als mijn oude flatje in zijn totaliteit. En als kers op de taart had het huis ook nog een grote, goedgevulde wijnkelder, die onder de hele oppervlakte van het huis doorliep.

Het was niet mijn smaak. Ik hield meer van oude huizen, met gezellige hoekjes, erkers en grote openslaande ramen, maar ik kon het niet over mijn hart verkrijgen dat tegen hem te zeggen. Hij had zo zijn best gedaan en ik moest toegeven dat het een prachtig huis was. Dat de inrichting mijn stijl niet was vond ik in het begin vervelend, maar legde ik algauw naast me neer. Ik had de ideale man gevonden. Hij was lief, teder, romantisch en had alles voor me over. Ik hield van hem. Wat deed de inrichting van ons huis er dan toe?

Het duurde niet lang voordat Axel erop aandrong dat ik mijn baan opgaf. Hij vond het onnodig dat zijn vrouw werkte. Hij was inmiddels een gerenommeerd gynaecoloog en verdiende stukken meer dan de gemiddelde arts. Genoeg dus om ons beiden te kunnen

onderhouden. Bovendien vond hij dat ik mijn tijd beter kon besteden aan het op orde houden van ons huis.

Ik weigerde. Ik hield van mijn werk en ik was niet van plan dat zomaar op te geven. Maar Axel dacht daar anders over. Hij sloeg me het hele huis door. Net zo lang totdat ik toegaf.

Vanaf dat moment liet Axel duidelijk merken wie het voor het zeggen had. Na die eerste geweldsuitbarsting volgden er geleidelijk aan steeds meer. Het verwarde me. Het ene moment was hij de liefste man die je je maar kon voorstellen, om het volgende moment volledig door te draaien. Ik dacht dat het aan mij lag, probeerde constant om hem tevreden te stellen, en paste me uiteindelijk alleen nog maar aan hém aan, aan zijn stemmingen en zijn behoeften. Alles om de lieve vrede te bewaren.

Drie

Zaterdag 29 mei

Ria en Gerard de Wit woonden al in de villa tegenover ons sinds de dag dat we in het nieuwe huis trokken. Ze waren van onze leeftijd en toen, net als wij, pas getrouwd. Al vanaf het begin bleken Gerard en Axel het goed met elkaar te kunnen vinden. Ze hielden allebei erg van hardlopen, en al die jaren was het vaste prik dat ze op zaterdagochtend samen een parcours van zo'n anderhalf uur liepen. Een paar keer per jaar nodigden ze ons uit voor een etentje, wat natuurlijk gevolgd werd door een uitnodiging van onze kant. Voor mij waren die avonden een klein feestje. Ik had weinig contacten en het was heerlijk om af en toe ook eens met andere mensen dan Axel te praten.

Gerard was een hartelijke man. Hij had een goedlopend eigen bedrijf, verkocht dure, luxueuze automerken waarvan ik nog nooit gehoord had. Hij werkte vaak thuis, vanuit zijn werkkamer aan de voorkant van hun huis, vanwaar hij precies op onze oprit keek. Zodoende zag hij altijd wanneer ik wegging en weer thuiskwam, waardoor ik het gevoel had dat ik constant in de gaten werd gehouden. Vooral ook omdat Axel regelmatig wist te vertellen wanneer en hoe lang ik van huis was geweest. Wat Gerard betrof was ik dus blij dat ze gingen verhuizen.

Met Ria was het anders. Vanaf de dag dat ik haar leerde kennen, mocht ik haar ontzettend graag. Ze was niet knap, was klein en dik, had vlassig haar en een bleke huid. Maar haar diepblauwe ogen stonden altijd vriendelijk en alert en ze had een charisma waar ik soms jaloers op was. Ze hield van bakken en af en toe kwam ze weleens wat brengen. Dan dronken we samen een kop thee en aten van de cake die ze gemaakt had. Voor het etentje met Gerard en Ria had ik de tafel gedekt in tinten oudroze en lichtgrijs. Het tafellaken en de servetten had ik 's

middags nog een keer extra gewassen en gestreken, zodat het allemaal heerlijk fris rook. Meteen daarna was ik de keuken in gegaan om alles voor te bereiden. Ik hield van koken en als ik zo'n hele dag ermee bezig kon zijn, vergat ik alles om me heen. Terwijl de reerug in de oven stond, sneed ik de groenten, maakte de aardappelkroketjes en kookte de appelmoes. Nadat ik de laatste hand had gelegd aan de basilicumsaus en het zachtjes stond te pruttelen, liep ik naar boven om me om te kleden.

Ik koos voor een champagnekleurig recht jurkje, dat goed paste bij mijn van nature lichtgebruinde huid. Terwijl ik mijn haren borstelde bedacht ik me ineens dat het misschien weleens leuk zou zijn als ik het opstak. Ik had aardig wat krullen van mezelf en vroeger, toen ik nog werkte, stak ik het heel vaak op om die krullen, die altijd weerbarstig alle kanten op stonden, in toom te houden. Ik rommelde in de la van mijn kaptafel en vond ergens diep weggestopt een paar haarspelden. Behendig frutselde ik net zo lang met mijn haren totdat ze netjes in model zaten, met langs mijn oren nog een paar speelse, loshangende krullen. Ik keek naar mezelf in de spiegel en knikte goedkeurend. Ik wist zeker dat ook Axel tevreden zou zijn.

Beneden hoorde ik de bel en ik griste nog net het parelsnoer van de kaptafel, dat Axel me voor mijn dertigste verjaardag gegeven had, en onderweg naar beneden hing ik hem om mijn hals.

Axel stond al ongeduldig in de hal te wachten toen ik de trap af kwam rennen, en keurend liet hij zijn ogen over me heen glijden. Hij zei niets, keek me alleen even heel kort aan voordat hij zich omdraaide en de voordeur opentrok.

Ria kuste me hartelijk en ook Gerard drukte joviaal twee zoenen op mijn wangen zodra ze binnenkwamen.

‘Deze avondjes ga ik zo geweldig missen,’ zei Gerard terwijl we met ons vieren naar de living liepen. ‘Nu we naar Amstelveen verhuizen zal het wel niets meer worden.’ Hij sloeg zijn arm om me heen en kneep in mijn schouder. ‘Je ziet er fantastisch uit, meid.’

Ik glimlachte kort en wierp een blik opzij naar Axel, die ons met half toegeknepen ogen en een flauw lachje om zijn mond observeerde. Zijn houding maakte me enorm onzeker, vooral omdat ik niet goed wist hoe ik me het beste kon opstellen tegenover de amicaliteit van Gerard, zonder daarbij Axel te irriteren. Ik zei dus maar niets, ging ze voor naar de eettafel en terwijl ze plaatsnamen trok ik me terug in de veiligheid van mijn keuken om de laatste hand aan het eten te leggen.

Zoals altijd met Ria en Gerard werd het een geweldige avond. Ik genoot van de rustige stem van Ria, de grappen van Gerard en de lachwekkende verhalen over hun familie. De manier waarop Gerard vertelde over de vreemde klant in zijn zaak die zonder reden een kerstboom omvertrapte, bezorgde me bijna de slappe lach.

‘Jij moet toch eens wat vaker leuke dingen gaan doen,’ zei Gerard tegen mij toen we na het dessert aan de koffie zaten. ‘Je zit de hele dag maar binnen. Je moet er eens uit, nieuwe mensen ontmoeten. Waarom ga je niet op een leuke sportclub? Ria zit op tennis en daar heeft ze hele leuke contacten.’

Ik wist niet goed wat ik moest zeggen. Dat ik dat best wilde? Dat ik Axel vroeger regelmatig gevraagd heb om lid te mogen worden van de tennisvereniging, maar dat hij bleef weigeren omdat hij vond dat het niets voor mij was?

‘Ik ben niet zo sportief,’ zei ik en ik hoopte maar dat het overtuigend genoeg klonk.

Gerards mondhoeken krulden omhoog tot in een klein lachje en hij liet zijn ogen taxerend over me heen gaan. ‘Daar geloof ik niets van,’ zei hij na een korte stilte.

‘Hanna is gewoon een echte huismus,’ viel Axel me bij. ‘Ze is veel liever thuis, in haar eigen omgeving.’ Hij nam een slok van zijn koffie en vervolgde: ‘Toch, Hanna?’

Ik knikte zwijgend.

‘Jammer,’ ging Gerard verder. ‘Er zijn zulke leuke dingen te doen voor vrouwen van jouw leeftijd.’

‘Ik heb de tuin,’ zei ik. ‘Daar kan ik uren in bezig zijn.’

‘Zeg dat wel,’ reageerde Axel lachend. Hij boog zich wat naar Ria toe. ‘Soms gaat ze daar zo in op dat ze zelfs mij vergeet en ik maar moet afwachten wanneer het eten op tafel komt.’

‘Axel!’ zei ik geschrokken. ‘Ik heb je nog nooit...’

‘Dat was een grapje, lieverd,’ onderbrak hij me. ‘Dat weet je toch?’ Hij legde zijn hand over die van mij en wierp me dezelfde blik toe als waarmee hij me vanaf de eerste dag had weten te betoveren en die mijn hart op een rondfladderende mus deed lijken.

Gerard wapperde nonchalant met zijn hand. ‘En wat dan nog? Iets van een spareribmenu is makkelijk besteld en smaakt hemels.’ Hij knikte naar Ria. ‘Doen we zo vaak, als we allebei laat thuis zijn.’

‘Hanna en ik zijn niet zulke liefhebbers van fastfood,’ zei Axel. ‘Bovendien, Hanna kookt veel te lekker om iets buiten de deur te bestellen.’

‘Hm,’ bromde Gerard terwijl hij naar me knipoogde. ‘Dat kan ik alleen maar beamen.’

‘We moeten nu echt gaan,’ merkte Ria op. ‘Het is laat en we willen morgen al vroeg naar Amstelveen. Er moet nog zo veel gebeuren in ons nieuwe huis.’

‘Ik vind het jammer dat jullie gaan verhuizen,’ zei ik, terwijl we de hal in liepen.

‘Dat vind ik ook,’ zei ze. ‘Maar misschien kunnen we elkaar eens bellen?’

Ik glimlachte. ‘Dat lijkt me leuk,’ zei ik, maar ik wist nu al dat het nooit zover zou komen.

Bij het afscheid, buiten, voor de deur, zoende Gerard me joviaal op beide wangen, waarbij er eentje half op mijn mond terechtkwam. ‘We hebben heerlijk gegeten, Hanna,’ zei hij. ‘Magnifiek.’

Ik deed haastig een stap achteruit en glimlachte flauwtjes. Hij keek naar Axel en vervolgde: ‘Het was super, Axel. Bel me gauw eens, dan doen we het een keertje over, bij ons in Amstelveen.’

Ria kuste me eveneens op beide wangen. ‘Laat je niet kapotmaken,’ fluisterde ze me toe. ‘Kies voor jezelf, nu het nog kan.’

Ze draaide zich om, stak haar arm door die van Gerard en liep samen met hem de oprit af. Aan het eind, voordat ze om de hoek van de hoge haag verdwenen, wierp ze me nog een laatste korte blik toe en ineens besepte ik dat ze het al die jaren geweten had. Toen ik de voordeur achter me dichtdeed, was Axel de living al weer binnengegaan. Mijn gevoel zei me dat hij boos was. Ik liep langzaam de hal door en bleef aarzelend in de deuropening van de kamer staan. Hij stond bij de tafel, met zijn rug naar me toe, zijn hoofd gebogen. Ik durfde niets te zeggen, voelde de woede van hem afstralen, al had ik geen flauw idee waarom. Het liefst had ik me ergens teruggetrokken, in de slaapkamer, de badkamer, de wijnkelder, ergens, waar dan ook, zolang het maar ver uit de buurt van Axel was. Maar ik wist dat hij me zou vinden, waar ik me ook verstopte, en omdat ik moeilijk in de deuropening kon blijven staan, liep ik uiteindelijk toch maar naar de tafel om de boel af te ruimen, terwijl mijn hart in mijn keel klopte.

Ik had net de borden opgestapeld toen Axel opkeek en naar me uithaalde. Hij trof me vlak naast mijn rechteroog. De klap was zo hard dat ik omtolde en op mijn buik op de grond terechtkwam.

Met twee stappen stond hij naast me. 'Vond je dat gepast?' schreeuwde hij. Hij knielde op één knie naast me neer, greep me bij mijn haar en trok mijn hoofd omhoog, zodat de tranen in mijn ogen sprongen. Ik durfde geen antwoord te geven, bang om iets verkeerd te zeggen.

'Je hebt me finaal voor lul gezet,' ging Axel woedend verder. Hij trok mijn hoofd nog verder achterover en gaf me opnieuw een harde klap. Ik voelde mijn lippen scheuren. Vocht liep over mijn kin en de smaak van bloed vulde mijn mond.

Axel maalde er niet om. Woest staaarde hij me aan en siste: 'Met dat geflikflooi met Gerard. Waar haal je het lef vandaan!'

Ik wist niet waar hij het over had. Ik had helemaal niet extreem veel aandacht aan Gerard besteed. Ik had amper met hem gesproken, had alleen antwoord gegeven als hij wat vroeg en dat moest Axel weten. Hij was er tenslotte de hele avond bij geweest.

‘Daarom heb je je zeker ook zo overdreven opgetut, hè?’
vervolgde hij nijdig. ‘Je haar opsteken, laag decolleté.’

Ik likte het bloed van mijn lippen en schudde mijn hoofd. ‘Nee, Axel, ik...’

‘Nee?’ zei hij. ‘Nee? Je zoende hem godverdomme gewoon op zijn mond daarbuiten!’ Met een felle duw liet hij me los, zodat mijn voorhoofd met een harde klap tegen de grond sloeg. Hij stond op en keek een paar seconden minachtend op me neer. ‘Ik kan me best voorstellen dat Gerard op je geilt,’ snauwde hij. ‘Vergeleken met die vette koe van een Ria heb jij een goddelijk lijf. Maar daarom hoeft jij jezelf nog niet zo te profileren!’

‘Axel, ik heb toch niet...’ begon ik zwakjes, maar één blik van hem was voldoende om me te laten zwijgen.

‘Ben ik soms niet goed genoeg voor je?’ vroeg hij met half toegeknepen ogen. ‘Heb je niet genoeg aan mij alleen?’

‘Natuurlijk wel, Axel,’ reageerde ik. ‘Ik ben...’

‘Waag het niet, Hanna!’ schreeuwde hij me toe en toen zachter: ‘Waag het niet om me tegen te spreken.’

Ik zag de woeste blik in zijn ogen en kromp angstig ineen.

‘Ik geef je alles wat je maar hebben wilt,’ zei hij ijsig. ‘Je hoeft maar te kijken of je krijgt het. Is het dan zo moeilijk voor je om mij daar ook eens iets voor terug te geven?’ Hij wreef met zijn vingers door zijn haar en zuchtte diep. ‘Waar heb ik dit verdomme toch aan verdiend?’

Hij staarde een poosje zwijgend naar buiten, wat mijn angst aanwakkerde. Ineens draaide hij zich uitzinnig van woede naar me om en trapte me ongenadig hard in mijn zij. Meteen daarna schopte hij een tweede keer, met zo veel kracht dat alle lucht uit mijn longen werd geperst, en ik amper nog kon ademen.

Hij knielde opnieuw naast me neer en priemde met zijn vinger in mijn richting. ‘Ik waarschuw je, Hanna,’ fluisterde hij. ‘Flik zoiets nooit meer. Hoor je me?’

Ik knikte, terwijl ik nog steeds naar adem hapte. Bloed en speeksel liepen over mijn kin. Ik wilde huilen, kermen van de pijn,

maar de angst voor nog meer schoppen weerhield me ervan.

Een kort moment keek Axel op me neer. Toen stond hij op, stapte over me heen en beende met grote passen de kamer uit.

Pas toen ik hem niet meer hoorde, durfde ik me weer te bewegen. Ademhalen ging moeilijk en veroorzaakte een fel stekende pijn in mijn zij. Ik had de kracht niet om overeind te komen, rolde me op en bleef met mijn wang op de koude marmeren vloer liggen. Ik kon aan niets anders denken dan aan de vraag wat ik in vredesnaam verkeerd had gedaan. Had ik werkelijk met Gerard geflirt? Nee toch? Of wel? Ik had mijn haar niet moeten opsteken. Dat deed ik anders ook nooit. Het was te begrijpen dat Axel nu dacht dat ik dat voor Gerard gedaan had. Ik was stom geweest. Waarom dacht ik toch nooit na voordat ik iets deed? Moeizaam krabbelde ik uiteindelijk overeind en kroop naar de muur, waar ik met opgetrokken knieën tegenaan ging zitten. Alles deed me pijn en ik had het koud. Ik voelde me eenzaam en verlaten. Ik was tekortgeschoten en meer dan ooit verlangde ik naar de sterke armen van mijn vader, die zich liefdevol om me heen sloten.

Nadat ik een hele poos op de grond had gezeten, wist ik mezelf weer op de been te krijgen en ruimde ik zo goed en zo kwaad als het ging de rommel op. Daarna nam ik een lange, hete douche waarvan ik hoopte dat het de pijn, die ik door mijn hele lichaam heen voelde, zou verzachten. Zoals altijd was dat ijdele hoop en zelfs het schone shirt dat ik daarna aantrok voelde als schuurpapier op de blauwe en beurs geschopte plekken. Vervolgens ging ik weer naar beneden en kroop weg in een hoekje van de bank.

Pas uren later hoorde ik de voordeur en geschrokken kwam ik overeind. Axel! Ondanks dat ik diep vanbinnen een soort van opluchting voelde dat hij terug was, deed het zachte gestommel in de gang me verstijven van angst. Ik voelde een sterke drang om me te verstoppen, maar ik wist dat dat geen zin had. Waar zou ik me moeten verstoppen? Hij zou me toch wel vinden.

Ineens stond hij in de deuropening.

‘Hanna.’ Zijn stem klonk zacht, misschien zelfs een beetje berouwvol.

Hij deed een stap de kamer in en bleef weer staan, terwijl hij zijn ogen over me heen liet glijden.

Ik gaf geen antwoord, bleef onbeweeglijk in mijn hoekje van de bank zitten.

‘Hanna,’ zei hij nogmaals en toen ik nog steeds niet bewoog, fronste hij zijn wenkbrauwen en vroeg bezorgd: ‘Je bent toch niet ziek?’

Bijna onmerkbaar schudde ik mijn hoofd.

Hij kwam naar me toe en zakte vlak voor me door zijn knieën. ‘Lieverd, het spijt me.’

Hij zocht mijn ogen, maar ik ontweek zijn blik.

‘Ik wilde dit helemaal niet,’ ging hij verder. ‘Maar ik was zo boos.’ Met beide handen pakte hij mijn gezicht vast en draaide het voorzichtig in zijn richting, zodat ik hem nu wel aan moest kijken. ‘Het was ook wel een beetje je eigen schuld, vind je niet? Ik kan het gewoon niet hebben dat je met andere mannen flirt. Dat weet je toch?’

Ik knikte. Ja, dat wist ik. Dat wist ik heel goed. Natuurlijk was het mijn schuld. Was het wéér mijn gedrag dat hem geprovoceerd had. Langzaam liepen de tranen over mijn wangen.

‘Toe, Hanna, niet huilen,’ zei Axel smekend. ‘Je weet dat ik daar niet tegen kan.’ Met zijn duimen wreef hij mijn tranen weg. ‘Ik had je misschien niet zo hard moeten aanpakken. Maar ik was zo boos... ik verloor mijn zelfbeheersing.’ Teder zoende hij me op mijn natte wang en legde zijn voorhoofd tegen dat van mij. ‘Misschien was het ook niet helemáál jouw schuld. Gerard had er gewoon niet op in moeten gaan.’ Hij tilde zijn hoofd weer op, bestudeerde mijn gehavende gezicht en streek zacht over mijn kapotte lippen. ‘God,’ fluisterde hij. ‘Dit was niet mijn bedoeling, Hanna, echt niet.’

Ik sloeg mijn ogen op en zag hoe hij naar me keek, met die blik die me opnieuw deed beseffen hoeveel ik van hem hield en

waardoor ik nu al wist dat ik hem ondanks alles toch weer zou vergeven.

‘Hanna?’ drong hij aan.

Ik glimlachte naar hem.

‘Het spijt me,’ fluisterde hij.

‘Dat weet ik toch,’ zei ik.

Vier

Donderdag 3 juni

Met een tevreden zucht borg ik het laatste strijkwerk op in de grote linnenkast en schikte de stapeltjes tot ze kaarsrecht op de plank lagen. Vervolgens hing ik de eveneens gestreken overhemden van Axel in de diepe inloopkast in onze slaapkamer en zorgde ervoor dat er tussen de hangertjes evenveel afstand zat. Precies zoals Axel het graag zag. In het begin van ons huwelijk vergat ik om de haverklap hoe nauwgezet Axel was, wat hem meer dan eens furieus had gemaakt. Als de potten in de keukenkast niet kaarsrecht naast elkaar met de etiketten naar voren stonden, bijvoorbeeld. Of als er een kussensloop scheef tussen de andere slopen lag. Hij kon zelfs finaal over de rooie gaan als de handdoeken in de badkamer ongelijk aan het rekje hingen en niet zelden had hij me er aan mijn haren bijgesleept als ik daar in mijn haast weer eens niet op gelet had. Maar nu ging het allemaal vanzelf en zorgde ik ervoor dat alles piekfijn in orde was, met een naar een obsessie neigend fanatisme. Het kon me niet meer schelen. Als Axel maar tevreden was.

Na een laatste inspectie sloot ik de deur van de kast achter me en liep naar het raam om het dekbed, dat ik over de vensterbank had gehangen, naar binnen te trekken. Onwillekeurig keek ik naar de overkant van de straat en staarde toen verrast naar de grote verhuishagen die voor de deur van Ria en Gerards voormalige huis stopte. Ria en Gerard waren net twee dagen weg en ik had niet verwacht dat de nieuwe bewoners al zo snel zouden arriveren. Nieuwsgierig bleef ik staan kijken en zag vier mannen, gekleed in identieke grijze overalls, uit de wagen stappen.

‘Zijn dat onze nieuwe burenen?’ De stem vlak achter me deed me bijna opspringen van schrik.

‘Axel,’ zuchtte ik terwijl ik me naar hem omdraaide. ‘Ik dacht dat je al weg was.’

‘Dat was ik ook, maar ik heb mijn mobiel vergeten.’ Hij pakte het toestel van het dressoir en liet het in de zak van zijn colbert glijden.

‘Volgens mij is het alleen de verhuishwagen nog maar,’ zei ik, als antwoord op zijn vraag.

Hij kwam naast me staan en keek naar de overkant, waar de verhuizers bezig waren de grote achterklep van de wagen neer te laten. ‘Ik ben benieuwd wat voor mensen het zijn,’ zei hij na een poosje.

Ik gaf geen antwoord, trok in plaats daarvan het dekbed naar binnen en draaide me om naar het bed. Een pijnscheut schoot door mijn zij, naar de plekken waar Axels voet me vorige week geraakt had. De eerste dagen was de pijn bijna ondraaglijk geweest en was ik ervan overtuigd dat ik een paar gebroken ribben moest hebben. Maar na voorzichtig bevoelen had Axel me verzekerd dat ze alleen maar gekneusd waren.

‘Doet het nog zeer?’ vroeg hij toen hij zag dat ik moeizaam het dekbed over het grote tweepersoonsbed gooide.

‘Gaat wel,’ antwoordde ik vaag.

‘Heb je nog voldoende pijnstillers?’

Ik knikte.

‘Als je erdoorheen bent, moet je het zeggen. Dan neem ik nieuwe voor je mee.’

‘Voorlopig heb ik er nog genoeg,’ reageerde ik terwijl ik de kussens opschudde en op hun plek legde.

Axel drong niet verder aan. Hij drukte een kus op mijn wang en zei: ‘Tot straks.’ In de deuropening bleef hij nog even staan en vervolgde: ‘We hebben artsenoverleg vanmiddag. Dat zal wel niet zo lang duren, dus ik verwacht vroeg thuis te zijn.’

Ik keek op en glimlachte kort. ‘Gezellig,’ zei ik.

‘Doe je wel rustig aan, met die ribben?’

‘Natuurlijk.’